

[Aksel Møller.]

Mouritzen fremførte derom. Det vilde være rart at faa konstateret — deri er jeg enig med den højtærede Indenrigsminister —, hvad der er Luksusbyggeri, og hvad der ikke er Luksusbyggeri. Men jeg tror nu, der er en Ting, man ikke skal glemme: at der ogsaa kommer den Dag, hvor et andet Publikum end det, man vil henvise til billige 2 Værelsens Lejligheder, har et vist Krav paa, at deres Interesser ogsaa kommer i Betragtning, naar der skal bygges. Jeg vil i det hele taget spørge, om vi ikke snart skal se at komme ud over den fortvivlede Form for at klare Husvildforsorgen, at man bygger disse 2 Værelsens skrabede Lejligheder, der er saa smaa, at intet Menneskeliv, i alt Fald ikke noget Familieliv, kan udfolde sig i dem. Det vilde være en smuk Opgave, om alt, hvad der er sagt derom i de Kommissionsbetænkninger, der nu skal føre til Lovforslag, kunde føres ud i Livet.

Til sidst en enkelt Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Leth Mouritzen, der rettede sin Forespørgsel mere, kan jeg sige, til Repræsentanten for Frederiksberg Kommune end til den højtærede Indenrigsminister. Naar han i sin Iver efter at forfølge Frederiksberg Kommune taler om, at vi havde endda planlagt et Raadhusbyggeri for at beslaglægge Materialer i en Tid, hvor der var Boligmangel, saa er det en Paastand, der raaber til Himmelen; den er fuldstændig urigtig, og den er af en saadan Karakter, at jeg savner et Udtryk, som den højtærede Formand vilde tillade mig at benytte, til at karakterisere den. Sandheden er den, at paa et Tidspunkt, da den danske Stat med Regeringen i Spidsen opfordrede Kommunerne til at sætte mest muligt Arbejde i Gang, og da vi i Frederiksberg Kommune havde rigeligt med Lejligheder, da Butikkerne i lange Baner stod tomme ned ad en Hovedfærdselsaare som Gl. Kongevej, planlagde vi dette Raadhusbyggeri, som er en Nødvendighed for os, fordi Personalet i Kommunens Forvaltning praktisk talt sidder paa Skødet af hinanden under Udførelsen af deres Arbejde. Det var en nødvendig Administrationsbygning for os.

Dengang vovede vi at gøre det — det var kort efter Krigens Udbrud, at vi tog Beslutningen om at gaa til dette Raadhusbyggeri, og vi gjorde det, fordi man kaldte paa Beskæftigelse, paa Iværksættelse af Arbejde — og kunde gøre det uden derved paa det Tidspunkt at krænke Boligbyggeriet. At vi ikke har faaet Lov til at blive færdige med det, er Udtryk for, at Materia-

lerne ikke er blevet tildelt os. Der er nogle Materialer endnu paa Raadhusbyggeriets Grund. Der er f. Eks. noget Jern, som vi i sin Tid har indkøbt, og som skulde indgaa i Raadhusbyggeriet, men det kan ikke bruges til andet, da det er lavet i Dimensioner specielt til det paagældende Formaalt. Der er ogsaa nogle røde Flensborgsten, men hvem tør anbefale at anvende dem — der er væsentligt dyrere — til Boligbyggeri og derigennem hæve Prisen paa dette Boligbyggeri, en Pris, som i det lange Løb enten det offentlige eller Lejerne vil komme til at betale.

Saadan er Sandheden i det Spørgsmaal, det ærede Medlem Hr. Leth Mouritzen rejste. Jeg for mit Vedkommende føler mig overbevist om, at det, der er Sagens Kærne, er, om vi nu har Kræfter til at se bort fra, at socialt Boligbyggeri efter Lovgivningen er begrænset til det, som altsaa er det modsatte af Luksusbyggeri, og skabe nogle Boliger, der nogenlunde kan erstatte Tabet af netop de Boliger, som gik til Grunde den 21. Marts.

Indenrigsministeren (Kjær): Jeg skal fortsat tillade mig at henholde mig alene til den stillede Forespørgsel og kun gøre enkelte Bemærkninger til de Udtalelser af de ærede Medlemmer, som har Tilknytning til den.

Det ærede Medlem Hr. Leth Mouritzen siger, at jeg har forsikret, at alt var i den bedste Orden. Jeg skal dertil sige, at jeg mener, at det, der her er Tale om, er i den bedste Orden, og saa længe det ærede Medlem ikke har bevist, at det ikke er Tilfældet, finder jeg ikke Anledning til at beskæftige mig mere med det. Og det har det ærede Medlem ikke gjort her i Dag.

Endvidere siger det ærede Medlem, at først naar Materialerne er til Stede i stor Mængde, vil Regeringen tage fat paa det paatænkte Byggeri. Det er jo ikke rigtigt; vi tager de smaa Ting med og arbejder med de Materialer, som nu engang forefindes. Men det er rigtigt, at jeg har sagt — og det vil jeg gerne sige igen —, at først naar den virkelige Tilgang af Materialer kommer, først da kan det store Ryk tages.

Saa er der — hvad det ærede Medlem ogsaa var inde paa — Spørgsmaalet om Rationering af de forhaandenværende Materialer. Jeg mener, at den Ordning, vi har nu, og som jeg i mit første Indlæg har gjort Rede for, er tilstrækkelig, at den er rigtig og forsvarlig, og længere end til at gennemføre og fastholde den vil jeg for mit Vedkommende ikke gaa.